

Születésnap: vázlat

Már férfi szóval símogatlak, kedves.
Az ifjúságom s friss kamaszos kedvem
lobogó lángját mind rád csókolom.
Az évek, látod, lassan mind megérnek
mögöttük, s nincs már vissza-út semerre
a hajnalszínű gyermekkor felé. —
A tíz évesek hamvas pirulása
s játékaik úgy hívnak vissza még
az át nem játszott délután ölébe,
mint sosem látott varázsos, vidék.

Tavaszt akarva jöttél el velem
már annyi éve, hogy a gyermekünknek
bimbós ajkáról mézizű szavak
sietnek forró, nagy szívünkre hullni,
s tavaszt akarva asszony-szirmod újra
termékenyülni vágyik, mint a rózsza,
s úgy szétosztodom én is, mint a fák
barna bogán a lüktető rügyek,
hogy őszbe tartó ifjú lobogásunk
tovább vigyék majd szép hajításaink.

Tavaszt akaró tiszta szerelemben
köszönöm én, hogy törődtél szívemmel
nagy bánatokban; most, így visszanézve,
könnyebb leírni, mint magamba zárni
az önös érdek lázadásait,
a neked-vető szándékot a tettel,
hogy nem dobogott szívem a tieddel,
hogy válaszfalként ült közénk a csönd
s a lobbanásnyi jókedv, míg a lélek
ezernyi húrja jajszóig feszült.

A szárnyalásom balga, hasztalan,
ha nem kísérsz, ha nem hívlak velem.
Egyedül lenni, jaj, de szomorú,
s tavaszt akaró kedvünk mit sem ér
külön-külön: kihuny a szerelem
lobogó lángja, és a csillagok
lecsukják lámpás, örök fény-szemük,
s olyan hideg lesz akkor a világ,
amilyen termő együtt, teveled.